

תקות מנהם

גליון מס'
228

עש"ק פרשת בא
הי' תהא שנת אל-על* – שנת
ביאת ה'משיח (בגימטריא)

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"א) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי' ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

בעז"ה

לחיות עם הזמן!

ספר נזיקין - ג'

מחזור כט שנה כח

יום ג' פרשת בא כ"ח טבת – יום הולדת של הרבנית הצדקנית חנה נ"ע אם כ"ק אד"ש מה"מ

הי' תהי' שנת אל-על – שנת ביאת ה'משיח (בגימטריא)

סיום הלכות גזילה ואבידה והתחלת הלכות חובל ומזיק

וסיום הל' חובל ומזיק והתחלת הל' רוצח ושמירת נפש

ביום ועש"ק פרשת בא ב' שבט

ואכילתו. ויציאת מצרים בעצמה היתה בפרשתנו כמש"נ בפרשה "בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים (על צבאותם)"², שיציאת מצרים היא השבת הגזילה והאבידה. ואח"כ בסיום הפרשה ע"ד מצות פדיון הבכורות, פדיון הבן, שבאה בגלל מכת בכורות [ולהעיר "הבן" – גימטריא 57 – נאו!, ז.א. פדיון וגאולת עם ישראל, ("בנים אתם לה' אלקיכם") נאו! כידוע שיחת אד"ש מה"מ במשמעות הגימטריא – נאו!, בקשר למה שהתחילו הילדים, "צבאות ה'" לשיר ולהכריז "ווי וואנט משיח נאו!"]

בכורות ותוקף מצרים לחמו בהם

ב. כמו שכתבנו בגליון הקודם, ענין הגאולה היא הפיכת הגולה לגאולה ע"י הכנסת הא', והפיכת "הנזיקין", ל"ישועות" שהגולה עצמה נהיית גאולה, וכמו שכתבנו שגזילה – גימטריא – גאולה היינו ע"י קיום מצות השבת הגזילה וכן השבת האבידה היא השבת עם ישראל מהגלות שבה הם אובדים וכמש"נ "ובאו האובדים מארץ אשור, והנידחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים"

והפיכת הגולה עצמה לגאולה, מתבטאת ובולטת בתוקף בקרבן פסח; שלקחו את השה שהוא העבודה זרה של מצרים ושחטו אותו לקרבן פסח,

ד' (ה') לשונות של גאולה!

א. בהמשך למ"ש בגליון הקודם ע"ד הקשר של הלכות גזילה ואבידה לפרשת וארא, כי בפרשת וארא התחילו את הלכות אלו. ובנוסף לזה, נכתוב עתה בעז"ה הקשר לפר' בא שבה מסיימים את ההלכות;

בגליון הקודם נכתב שתוכנה של פרי' וארא היא הגלות משעבוד מצרים וההכנות לגאולה ע"י המכות, וכולל ד' (ה') לשונות של גאולה. וכן ענין הגזילה והאבידה מורות על גלות עם ישראל, והשבת מורות על הגאולות, מיציאת מצרים שהיא שורש ומסתיימת בגאולה השלימה ע"י מלך המשיח מ"ד ממ"ש.

וכן פרי' בא מורה על כובד הגלות של מצרים (כנאמר בתחילת הפרשה: "כי אני הכבדתי את לבו")¹ וג' המכות האחרונות שהם קיבלו כדי שישחררו את עם ישראל (ב"א - גימטריא ג') וכן ההכנות לגאולת מצרים בפועל ע"י מצות קידוש החודש (שזהו גם ענין של גאולה, ההתחדשות של עם ישראל ש"דומין ומונין ללבנה ו"עתידין להתחדש כמותה"), ומצות הקרבת קרבן פסח

* ע"פ הפסוק בתחילת הפטרת פרשת ויצא (הושע יא, ו): ואל על יקראוהו" שמורה שהנביאים קוראים ומעלים את ישראל "אל על" – אל הקב"ה ועד למעלה הכי עליונה, הגאולה וביאת המשיח וע"ד הנאמר (תבוא כו, ט): "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה, לתהילה ולשם ולתפארת", שיתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה!

¹ בא י,א.

² בא יב, מא, נא.

ועשו אותו עצמו לעבודת ה', וזהו מש"נ בפרשת קרבן פסח: "משכו וקחו לכם צאן"³, ואומרים חז"ל ע"ז "משכו ידיכם מעבודה זרה, וקחו לכם צאן של מצוה"⁴ היינו שהעבודה זרה עצמה נהפכת לקרבן ולקודש, הפיכת הגולה לגאולה (ובאופן של פסיחה – למעלה ממדידה והגבלה, וכמ"ש רש"י עה"פ "פסח הוא לה"⁵: "ואתם עשו כל עבודותי דרך דילוג וקפיצה זכר לשמו שקרוי פסח"⁶

ובזמן לקיחת הצאן לקרבן מ"בעשור לחודש", כששמעו הבכורים ע"ד מכת בכורות, הם תבעו מאבותיהם לשחרר ולשלוח את היהודים, ועשו איתם מלחמה, והרגו הרבה מאבותיהם, שזהו מש"נ "למכה מצרים בבכוריהם"⁷, ובכך מסביר אדה"ז בשו"ע שזהו הנס הגדול בשבת הגדול ומסביר אד"ש⁸ שמשמעות הענין שבכורי מצרים, היינו התוקף של קליפת מצרים, עשו מלחמה עם המצריים, היינו שתוקף הקליפה עצמה נהפכת ועושה מלחמה ומבטלת את מצרים שזהו התוכן הנ"ל של הפיכת הגולה לגאולה!

התפילין – אות ליציאת מצרים והאותות

ג. וכן בסיום הפרשה שמדובר על מצות תפילין, שעושים אותם ע"י ששוחטים הבהמות שהיו העבודה זרה של מצרים, ומהעור והקלף עשו פרשיות בתים ורצועות לתפילין, שזהו אותו התוכן של הפיכת העבודה זרה, הקליפה והגולה, לקדושה לתורה ומצוות ולגאולה! שזהו מש"כ בפסוק האחרון המסיים הפרשה: "והי לאות על ידכה ולטוטפות בין עיניך, כי בחוזק יד הוציאנו ה' ממצרים"⁹, וכמו שאומרים במדרשים שהתפילין הן זכר ליציאת מצרים, וה"אות" שלהן הן זכר לאותות והמופתים שהיו ביציאת מצרים.

נגוף למצרים ורפוא לישראל

ד. וכן בשיעור החת"ת דימים אלה רואים ע"ד הפיכת השלילה עצמה לאור הגאולה;
א. המכות היו באופן ד"נגוף למצרים, ורפוא לישראל!¹⁰ ב. באותו זמן ומקום שהי מכת חושך – "וימש חושך", היי לישראל "ולכל בני ישראל היי אור וגו'".

* * *

הפיכת הגולה לגאולה

ה. בהמשך למ"ש לעיל שגזילה ואבידה והשבתן, מורות על הגלות והגאולה שזהו ענין הפיכת ה"נזיקין" ל"ישועות", ע"י עבודת התשובה. וכן פרשת בא, שבה היתה היציאה והגאולה ממצרים, ע"ז מוצאים גם בה' חובל ומזיק, שלומדים

בפרשת בא; כפי שכתבנו בגליונות הקודמים בתחילת ספר "נזיקין" שיחת כ"ק אד"ש מה"מ שאת ה"נזיקין" עצמם הופכים ל"ישועות", שאת זה אמר אד"ש בנוגע לכללות ס' נזיקין, ובמיוחד בקשר לסיום של ה' חובל ומזיק שמסיים הענין במילת ישועה – "והושיעם";

וז"ל הרמב"ם בהלכה האחרונה המסיימת את ה' חובל ומזיק¹⁰ (בהלכות אלו האחרונות מדבר הרמב"ם על דיני רודף):

"ספינה שחשבה להשבר מכובד המשווי ועמד אחד מהן והיקל ממשאה והשליך בים – פטור, שהמשא שבה כמו רודף אחריהם להרגם, ומצוה רבה עשה שהשליך והושיעם". ואומר ע"כ אד"ש בשיחת ש"פ שופטים ה' אלול ה'תשמ"ט¹¹ (שביום זה למדו הלכה זו בשיעור היומי ברמב"ם, ג' פרקים ליום), וז"ל בספר השיחות:

"ויש לקשר זה עם שיעור היומי ברמב"ם (כהמנהג שנתפשט ללמוד ג' פרקים ליום) – סוף ה' חובל ומזיק שבס' נזיקין:

הלכות חובל ומזיק מסיים וחותם הרמב"ם בתיבת "והושיעם", אשר, ענין ה"ישועה" הוא היפך לגמרי מ"חובל ומזיק"!

וכתבו המפרשים [מגדל עוז כאן] שסיום ה' חובל ומזיק בענין הישועה הוא, כדי לסיים בטוב, ובענין ותיבה ששיך לסדר נזיקין שנקרא "ישועות", כפי שדרשו חז"ל¹² על הפסוק¹³ "והי אמונת עתיך חוסן ישועות גו'", "ישועות זה סדר נזיקין".

הטעם הפשוט שסדר נזיקין נקרא "ישועות", הוא, לפי ש"מושיען, מזהיר לפרוש מהיזק ומהתחייב ממון [ובהערה 46 כותב אד"ש, שהמפרשים הם: "פרש"י שבת שם. ובמגדל עוז: מאן דבעי למהוי חסידא לקיים מילי דנזיקין, כי המתרחק מן הגזל הוא צדיק ונושע הוא, ולפי שאין פושטין ידיהם בגזל כתיב בהן בצדיקים ותשועת צדיקים מה' מעוזם בעת צרה"]. או משום "דבעי רחמי להושיע אותנו ולהצילנו מהם" [ובהערה 47 כותב אד"ש: "חדא"ג מהרש"א שם בנוגע לנזקי שמים" עפ"י מ"ש בריש פ"ק דבי"ק דנזקי דארעא.. רומזים על נזקי שמים"]. היינו, ש"הישועות" הם הזהירות וההצלה מ"נזיקין", השלילה ד"נזיקין".

ויתירה מזה, מהלשון "ישועות זה סדר נזיקין" משמע, ש"סדר נזיקין" עצמו וכן לימודו הו"ע של "ישועות".

וההסברה בזה – ע"פ האמור לעיל – שהכוונה הפנימית בענין הפגם והחסרון, "חובל ומזיק", היא, שיתוסף עליו גדול יותר ע"י עבודת התשובה, ועד לעילוי שבאין ערוך, שהוא בבחינת "ישועות",

³ בא יב, כא.

⁴ שמו"ר פט"ז, ב. ובמכילתא עה"פ הלשון: "והדבקו במצוה".

⁵ יב, ג.

⁶ ירושלמי פסחים פ"ה, ה"ב.

⁷ תהילים קלו, י.

⁸ שו"ע אדה"ז ס"י תל ס"א, מתוס' שבת פז, ב ד"ה "ואותו יום" ע"פ המדרש.

⁹ יב, טז.

¹⁰ פ"ח ה"י.

¹¹ ספה"ש ה'תשמ"ט עמ' 670 אות ז.

¹² שבת לא, א.

¹³ ישע"י לג, ו.

כידוע (אגה"ק ס"ג), בענין "כובע ישועה בראשו"¹⁴, שישועה "מורה על" ירידת האור והשפע דש"ע נהורין", גילוי של מעלה מסדר השתלשלות. "עכ"ל השיחה, ואח"כ מבאר אד"ש באריכות הל' זו באופן ד"לתקן הדיעות"¹⁵, ובפנימיות הענינים, ולמעליותא.

היינו שאד"ש מבאר את תוכן כללות ספר נזיקין, ובפרטיות את הל' חובל ומזיק, שמסתיימים במילה "והושיעם", שמורה על עבודת התשובה שהופכת את הנזיקין ואת החובל ומזיק לישועה, עם כל המעלות והכוחות של עבודת התשובה, שזהו ענין הפיכת הגולה לגאולה. וכנ"ל על סיום הל' גזילה ואבידה; שהשבתם מורים על הגאולה שזהו תוכן פרשת בא יציאת מצרים והגאולה הראשונה של עם ישראל, שהיא שורש לכל הגלויות והגאולות.

"השליך – והושיעם!"

ו. ענין ההפיכה מתבטא ומודגש גם במילים האחרונים ממש המסיימות את ההלכה **"שהשליך והושיעם"**; היינו; שע"י ההשלכה, שבחיצוניות ובהשקפה ראשונה נראית כהפסד וגלות, ההשלכה עצמה, היא הגום ל"הושיעם" והיא **הישועה!**
"ישפה" – אתערותא דלתתא!

ז. וזהו גם תוכן חודש **טבת** [שלומדים הלכות אלו; גזילה ואבידה, וחובל ומזיק בסיום חודש טבת "והכל הולך אחר החיתום" (ובתחילת שבט)] שלוקחים את ה"טבת" הירוד והחשוך (שהימים קצרים, וקרים, ומצ"ע אין בו יו"ט רק הפוך צום עשרה בטבת (שצמים אפילו הי' חל בשבת כדברי ה"אבודרהם" משום שנאמר בו: **"בעצם היום הזה** סמך מלך בבל"), כנאמר על יום הכיפורים, ומטעם שאז הי' **תחילת** המצור שגרם כל המאורעות שאחרי"ז והחורבן.

ולוקחים חודש **ירוד** זה, ומעלים ומאירים אותו והופכים לחודש של גאולה וימים טובים, שהרבי מלך המשיח פועל בו גאולה וחג **"דידן-נצח!"** וזהו"ע **טבת** מל' – אבנים טובות ומאירות (וכמ"ש בבראשית: **"כי טבת הנה"** (וכתוב בכתוב חסר בלא הווי"ם, שנכתב כמו (חודש) "טבת". היינו שע"י עבודת המטה אתערותא דלתתא, אבן **"ישפה"**, שמשייפים האבן, ועי"ז מבהיקה ומאירה באור צח.

המרת העולם-מחולין לקודש!

ח. ומסיימים הלכות חובל ומזיק בתחילת חודש **שבט**, ששייך ליוסף, שגם עניינו ההפיכה וההמרה מ"אחר" ל"בן" ומגלות לגאולה, וצירוף שם הוי" של חודש שבט יוצא מר"ת הפסוק: **"המר ימירנו והיה הוא" כביאור אד"ש מה"מ שמדובר ע"ד המרת עולם החולין להקדש לקדושה, ולבית המקדש וגאולה!** כפי שיבואר בעז"ה בגליון הבא על

¹⁴ ישע"י נט, ז.

¹⁵ ראה רמב"ם הל' תמורה בסופן.

סיום ספר נזיקין.

"תקות" חוט השני¹⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. גזילה ואבידה – גלות, השבת הגזילה, והאבידה – גאולה.

ב. בפרשת וארא ובא – גלות וגאולה, יציאת מצרים וד' (ה') לשונות של גאולה.

ג. קרבן פסח – העבודה זרה של מצרים, נהפכה למצוה וקרבן.

ד. בכורי ותוקף מצרים לחמו ושברו את מצרים.

ה. פדיון הבן – גאולה נאו. מצות תפילין – אות וזכר ליציאת מצרים והאותות.

* * * * *

ו. סיום הלכות חובל ומזיק – "שהשליך והושיעם" הירידה נהפכת לישועה – ספר נזיקין עצמו נקרא והוא "ישועות", ע"י עבודת התשובה.

ז. ההשלכה עצמה נהפכת ונהיית "ישועות" וגאולה.

ח. ה"טבת" נהפך לאבנים טובות ומאירות – ישפה, ע"י אתערותא דלתתא.

ט. שבט – המרת ה"אחר" ל"בן", והעולם ל"קודש".

כ"ח טבת – יום הולדת לסעודות קבלת פני משיח

צדקנו!

בקשר למ"ש שהלכות גזילה ואבידה סיימו בכ"ח טבת יום ההולדת של הרבנית הצדקנית חנה נ"ע אם כ"ק אד"ש מה"מ, והשבת הגזילה והאבידה מורים על ענין **הגאולה**, וגם **כ"ח טבת** שהוא גימטריא יח"י, ונתנית **כ"ח** לענין המשיח והגאולה דווקא **בטבת**, שמאירים ומעלים את ה"טבת".

וביום זה בשנת ה'תשנ"ב עשו את הסעודה הראשונה לקבלת פני משיח. נשות חב"ד ארגנו במוצאי שבת כ"ח טבת סעודת מלוה מלכה – "סעודתא דדוד מלכא משיחא" לקבלת פני **הרבי שליט"א מלך המשיח** (כך הן קראו לזה, קבלת פני הרבי שליט"א מלך המשיח). והרבי עודדן ע"ז.

משבת פרשת חיי שרה (שבת מברכים כסלו) שאז הי' **"כנס השלוחים"** התחיל כ"ק אד"ש מה"מ לדבר ולהורות שצריכים לארגן ולעשות קבלת פני משיח, ואז אמר: "שהשליחות היחידה שנשארה היא קבלת פני משיח צדקנו!" והרבי מאד עודד את הסעודה הזו במענות לפני ואחרי המסיבה.

ואז נשות חב"ד התכנסו ב-770 "בית משיח" באולם הגדול, של ביהכני"ס בהשתתפות מאות רבות של נשים.

ז.א. ש**כ"ח** טבת נתן **"תנופה חדשה"** בפעילות לקבלת **פני משיח!** [וכמו שכ"ח טבת הוא יום הולדת האימא של אד"ש הוא גם יום הולדת לסעודות לקבלת פני משיח, והשנה מאז י"ט שנים, ונכנסים לשנת ה-20, ולכן כדאי שוב לחדש ארגון פעולות וסעודות אלו!] ובדומה **לכ"ח סיון** שאז הגיע הרבי "איש וביתו" לארה"ב ול-770

¹⁶ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש **"תקות"** – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה רחב את המרגלים של יהושע, ועל ידו משפחתה תלו את **תקותם**), והרי זו מטרת חיבורנו **"תקות מנחם"** – להראות בעז"ה את **קו** וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

שנתן "תנופה חדשה" בפעילות הפצת היהדות והמעיינות, ועד"כ כ"ח טבת.
אלא שכ"ח סיון הוא "בחודש השלישי" דחדשי הקיץ, וכ"ח טבת הוא בחודש הרביעי לחדשים בחורף, שמורה על הירידה והעלאת המטה, שזהו עניינו של משיח.

מכנה משותף במספר הימים בכל החדשים

פעם בשיחה אמר אד"ש שכל יום ותאריך בחודש קשור לאותו יום ומספר בכל שאר החדשים [הרבי דיבר אז בשיחה בי"ב סיון – סיום ימי התשלומין דחג השבועות, ואמר שי"ב סיון קשור ליי"ב תמוז, לא רק בגלל שהוא לי יום לפני החג, אלא כנ"ל, שכל יום בחודש קשור לאותו יום ומספר בשאר החדשים. ואמר: "איך האב נישט געזען דער ענין שטיט אין חסידות, אבער אזוי לייגט זיך ביי מיר, און דער וואס וויל אנעמען איז גוט, און אויב נישט יהי לו אשר לו...!" (=לא ראיתי ענין זה כתוב בחסידות אבל כך מונח אצלי, ומי שרוצה לקבל - טוב, ולא, יהי לו אשר לו"י) היינו שזהו ענין נפשי אצל הרבי, ומי שרוצה יכול להיות לו חלק בזה [וענין דומה אמר הרבי בתחילת הנשיאות בשנת תשי"ג, ונדפס ב"לקוטי שיחות" ע"כ שהרבי הוא עצמות ומהות מלובש בגוף! היינו, שגם זה הוא ענין עצמי ונפשי אצל אד"ש מה"מ] ואולי בגלל שהרבי הנשיא השביעי ספירת המלכות שקשורה עם מקום וזמן, לכן אצל כ"ק אד"ש מה"מ ענין הזמן הוא נפשי אצלו.

חגיגות קבלת פני משיח צדקנו!

כמה ימים אחרי הסעודת מלוה מלכה לקבלת פני משיח שנשי חב"ד ארגנו ב-770, כתבה השלוחה בלונדון גב' סודק שתחי', אשת הרב נחמן שיחי שליח כ"ק אד"ש מה"מ דלונדון, ושאלה את הרבי: מה לעשות בעניני משיח! (היא לא כתבה שום כיוון באיזה אופן לעשות), והרבי כתב לה: "בוודאי תידבר עם נשות חב"ד דקראון הייטס, בקשר לחגיגות שהן עשו".

הנחת תפילין דר"ת מיד אחרי תפילין דרש"י

בקשר לפרשת השבוע בא, שמדובר לראשונה על מצות תפילין; כדאי לספר:
פעם יצא יהודי מ"יחידות" אצל אד"ש, ופנה לבחורים התמימים בזאל וסיפר: אד"ש אמר לי, ביציאתך בבקשה תכנס לאולם, הישיבה, ותמסור לבחורים בשמי: "בקשה נפשית! שמיד ובהמשך להנחת תפילין דרש"י, יניחו תפילין דרבינו תם בלי הפסק!"

לא לאמר חילול ה'

שמעתי מהרה"ת דוד שיחי רסקין (יתן לו ה' רפואה שלמה ומהירה, דוד בן דרייזא) שאם הרבי, הרבנית חנה ני"ע אמרה לו: שלא על כל דבר בלתי רצוי להגיד חילול ה', חילול ה' זה דבר חמור ביותר שמוסרים עי"ז הנפש. אפשר לומר: זה לא קידוש ה', אבל לא להתבטא חילול ה'. [הרב רסקין הי' בן בית אצל הרבנית חנה ני"ע, כי, הוא ומשפחתו שמשו את הרלווי"צ והרבנית ני"ע כשגררו בעיר גלותם אלמא – אטא]

ה' הולך ובא עם היהודי לנצח הגויים!

מי שהי' שר הביטחון (ואח"כ רה"מ) א.ש. (יתן לו ה' רפואה שלמה, ויעשה תשובת המשקל, ויחזיר את היהודים שגירש לגוש קטיף), ניהל משפט גדול בתביעה על הוצאת דיבה נגד ה"טיים מגזין". שהם כתבו שהוא גרם ואשם בהריגת ערבים

במחנה הפליטים בסאברא ושתיאל בלבנון [הרבי התייחס לזה בשיחה ואמר: "גויים הרגו גויים, ומעלילים ואומרים שהיהודי אשם..."] המשפט הי' בבית המשפט הפדרלי במנהטן, המשפט הי' מתוקשר מאד והיו שם הרבה עיתונאים מהארץ ומחו"ל, והוא קיבל לרשותו לשכה ואולם בבנין בית המשפט.

קבעתי שאפגוש אותו שם, והבאתי כמה מעסקני אני"ש לפגישה. כשהגענו לשם הוא יצא לקראתנו לפרוזדור והתחיל לדבר ואני בקשתי ממנו שאולי ניכנס ללשכה שלו (כי רציתי להניח לו תפילין ולא חשבתי שירצה לעשות זאת בפרוזדור בפני כל העיתונאים) הוא אמר לי "ומה רע כאן..." (חשבתי שרוצה להתחמק מהנחת תפילין).

קישרתי את זה עם פרשת השבוע שהיתה אז בא. ואמרתי לו מ"ש בזהר למה כתוב "בא", ולא כמו כמה פעמים לפני"ז "לך", והזהר עונה, שמשה הי' מוכן ללכת ליאורים שזהו ההתפשטות של פרעה, אבל פחד להיכנס להיכל פרעה מקור הטומאה, והקב"ה אומר לו, בא אלך אתך יחד "אידירין לפנים מאידירין" ונצח את פרעה. ז.א. שה' אומר ליהודי אני הולך איתך ונבוא ונצח את הגוי, וכן הקב"ה אומר לך, אני הולך ובא איתך, ותנצח את הגויים!

ולמחרת היתה כותרת גדולה בראש עיתון ראשי בארץ: "חסידי חב"ד אומרים לא.ש. הקב"ה הולך ובא איתך ותנצח הגויים!"

ובאמת ימים ספורים אחרי"ז, הוא זכה ונצח במשפט, לנקות ולטהר את שמו.

אח"כ שוב אמרתי לו, אולי ניכנס ללשכתו, ואמר: "נו, אם אתה רוצה אז ניכנס".

באולם הלישכה שלו ערכתי שולחן, שהבאתי כיבוד להתוועדות ועשינו "לחיים", ותוך כדי ההתוועדות הצעתי לו להניח תפילין, ואמר בטח! ומיד הפשיל בשרוול זרועו והנחתי לו תפילין.

כשהי' עטור בתפילין אמר בהתרגשות: "אני רציתי שכל הגויים בחוץ יראו שאני מניח תפילין!..." ונתן לי להרגיש שבגללי נמנע הפרסום וקידוש ה'.

למחרת בערב ביקרתי אותו במלוננו במנהטן, והבאנו לו במתנה זוג תפילין מהודרים, שעל השקית רקמנו את שמו (ולאשתו נתנו פמוטים ל"ירות שבת קודש").

הוא נכנס להתרגשות ואמר: "אני רואה את עצמי סוף כל סוף יושב בישיבה ולומד תורה!..." וכך כל פעם רבות שפגשתיו פעמים ואמר לי: "אני רואה את עצמי סוף כל סוף יושב בישיבה ולומד תורה!"

לזכות

החתן התמים אסף בן ציפורה רבקה שיח' אדבוקט והכלה זעלדה בת שושנה שתחי' ריבער לבואם בקשרי השידוכין ביום א' פרשת וארא י"ט טבת הי' תהי' שנת אל-על
יה"ר שיבנו בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה המוארים באור החסידות מתוך בריאות אושר ושמחה, ויזכו המשפחות להצלחה מרובה בכל הענינים הגשמיים והרוחניים תמיד כל הימים, ולקבלת פני משיח צדקנו, מיי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמבי"ם בביהכ"ס ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!